

Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình

15 NĂM

Vũ Ngọc Công & Tâm

Với Những Kỷ Niệm

15 năm qua, nhìn lại với bao thăng trầm của cuộc sống, với bao biến đổi của đời người, 15 năm đi qua thật nhanh. Càng về già, mình thấy thời giờ đi càng vội vã. Mỗi ngày nào đây, bây giờ Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình của San Jose đã 15 tuổi rồi, ngồi hồi tưởng lại những ngày đã qua, tôi thấy như một giấc mơ, mọi việc như vừa mới xảy ra, giờ đây đã 15 năm.

Chúng tôi gặp lại Cha Chu Quang Minh năm 1988 trong một khóa Cursillo tại Orange County, Cha có rủ đi dự khóa Thăng Tiến Hôn Nhân, chúng tôi cứ vâng vâng dạ dạ cho qua chuyện, vì vẫn nghĩ gia đình mình có gì trục trặc đâu mà phải thăng tiến nữa. Năm sau lại gặp Cha nữa, lại rủ và lại tiếp tục vâng dạ cho nó xong, vả lại thời giờ của mình đâu có nhiều để sinh hoạt lung tung như thế. Tới năm 1991, bất ngờ Ngài gọi điện thoại rủ nữa, lần này Ngài vừa rủ vừa đề nghị: “Một là tụi em xuống Nam Cali dự khóa, hai là nếu kiếm được hai ba cặp thôi, Anh sẽ lên San Jose giúp cho một khóa”. Lúc đó chúng tôi thật là khó nghĩ, dự khóa thì không muốn, từ chối thì nghĩ ngại, sau đó chúng tôi bàn với Anh Chị Em trong nhóm Dự Bị Hôn Nhân: Anh Chị Thọ & Oanh, Phúc & Mai, Kế & Tâm, Oanh & Ngọc, Hoàn & Hằng ...Mọi người đồng ý làm thử, nếu hay thì làm tiếp, còn không thì thôi.

Nguyên một nhóm đứng tổ chức, nhưng đứng như mán trên rừng. Tổ chức khóa Thăng Tiến nhưng chẳng biết Thăng Tiến cái gì, cứ nghĩ như những cuộc tĩnh tâm, nghĩa là kiếm địa điểm, lo ẩm thực,

rồi tới ngày vào khóa mọi người tới nghe Cha giảng, cầu nguyện, rồi ăn, rồi ngủ, hết hai ngày lại về nhà và coi như không có chuyện gì xảy ra.

Trước ngày vào khóa, các Anh Chị từ Nam Cali lên, nguyên một phái đoàn hùng hậu, 2 Cha và 10 cặp Anh Chị, người từ Santa Anna, người từ Los Angeles, người từ San Diego. Những khuôn mặt thật dễ thương mà qua 15 năm chúng tôi vẫn không quên. Họ lên tới San Jose vào sáng thứ Năm, nghĩa là chiều thứ Tư đi làm về là leo lên xe chạy thẳng tới San Jose, sở dĩ các Anh Chị phải lên sớm vì có rất nhiều thứ phải chuẩn bị mà Ban Tổ Chức là Anh Em San Jose chẳng biết gì cả.

Cha Chu Quang Minh lên ở nhà Anh Chị Chàng & Diễm, Cha Lại Văn Đoàn và các Anh Chị khác đóng đô tại tổng hành dinh là nhà anh chị Sơn & Nga, là người duy nhất đã dự khóa căn bản tại Nam Cali. Trưa thứ Năm trước khóa, được kêu tới bộ tham mưu để duyệt lại lần cuối các công tác và vật dụng cho khóa. Trong đầu mình vẫn nghĩ là Ban Tổ Chức đã chu đáo lo hết mọi thứ, chỗ ăn, chỗ ngủ, nhà nguyện và phương tiện di chuyển rồi, còn gì nữa mà phải kiểm điểm chứ. Vả lại ngồi với những Ông Bà lớn ở Trung Ương mình cũng thấy nó ngại làm sao ấy, đồng thời chúng tôi có cảm tưởng họ lên để quan sát coi mình tổ chức khóa ra sao.

Nhưng lỡ trốn rồi, thôi cũng đành lấy ngày nghỉ tới họp cho nó xong. Gặp mọi người tại nhà Sơn & Nga, mình mới thấy những gì mình nghĩ trước nó không còn hợp thời nữa. Với chúng tôi, những Anh

Chị đó là những người lạ, nhưng với họ, chúng tôi là những người thân quen. Đó là cái dễ thương và tạo cho chúng tôi một ấn tượng đẹp về các Anh Chị từ Nam Cali lên giúp khóa đầu tiên. Họ là Cha Chu Quang Minh, Cha Lại Văn Đoàn, các Anh Chị Nhuệ & Nhi, Bảo & Phước, Tân & Sơn, Lợi & Vi, Kỹ & Cây, Quyết & Điệp v.v... Họ tới không phải để coi mình tổ chức, mà họ lên để tổ chức và phục vụ.

Chúng tôi đâu có ngờ tổ chức khóa Thăng Tiến Hôn Nhân lại tử mĩ đến thế. Ngoài chỗ ăn, chỗ ở, nhà nguyện ra, còn nào hoa, nào nến, nào khăn trải bàn, rồi biểu ngữ, bảng tên, tới đó thôi đã xong đâu, còn nào hoa tươi, hoa thiêng, còn bánh rượi cho tiệc Cana, vân vân và vân vân. Ôi thôi cả trăm thứ, bây giờ chúng ta quen rồi, chứ ngày đầu tiên đó, chúng tôi thấy sao nó nhiều khê quá.

Rồi chiều thứ Sáu cũng tới, cứ theo bản đồ mà đi tới địa điểm mở khóa, mọi người đều tới nơi an toàn, ngoại trừ Anh Chàng muốn lái xe đi lạc để khỏi phải dự khóa nhưng vẫn không lạc được, lái xe lòng vòng một lúc, không biết trời xui đất khiến ra sao, lại lái lạc ngay vào chỗ mở khóa, thế là dính chết với Chương Trình suốt 15 năm qua.

Trong Khóa đó, có một điều khác với những khóa sau này mở tại Holy Redemmer và St Francis, đó là mọi người khi di chuyển từ phòng này qua phòng kia đều chạy chứ không đi thong thả, vì trời mưa. Cũng trong khóa 15 đó, Cha Chánh Xứ Nguyễn Văn Thư đã chính thức công nhận Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình là một sinh hoạt của Giáo Xứ, và đồng ý cho Chương Trình được sinh hoạt trong Giáo Xứ. Đó là ngày 08 tháng 12 năm 1991, ngày khai sinh Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình miền Bắc California.

Riêng tại San Jose, trong những ngày đầu sinh hoạt với Giáo Xứ. Người thì ít, quy củ cũng chưa có nên mỗi khi có công tác của Giáo Xứ, Thăng Tiến luôn nhận vai trò clean-up, là lau nhà và lượm rác.

Lễ quan thầy đầu tiên của Chương Trình là lễ mừng Thánh Gia tại nhà thờ St Lucy, Campbell, Anh Chị Em cũng phân công người đọc sách Thánh, người xin tiền, cũng có ca đoàn riêng, nhưng không có người điều khiển giữ nhịp, nên sau khi hát bài Nhập Lễ, vì bị ngửa cái lỗ tai, nên anh Báu, lúc đó chưa gia nhập Thăng Tiến đã nhảy lên điều khiển giữ nhịp hộ, may không thôi hôm đó ca đoàn chắc ẹ lắm.

Rồi mọi sinh hoạt cũng được tiếp diễn suông sẻ, cũng có Liên Gia, cũng có Song Nguyên, rồi cũng các Anh Chị Nam Cali lại lên để hướng dẫn cách thức và tinh thần sinh hoạt Liên Gia và Song Nguyên. Đây mới là kỳ công của các Anh Chị đó, tối thứ Bảy đi từ San Diego, từ Santa Anna, từ Los Angeles. lên, sáng sớm tới San Jose, ghé vào Burger King rửa mặt, đánh răng rồi vội vã tới với buổi Song Nguyên, sau đó lại lái xe về ngay để thứ Hai còn phải đi làm.

Sang năm 1992, khóa được di chuyển về Holy Redeemer, vì lý do tài chánh, ở Presentation Center đắt quá, khóa 15 đã hạn chế tối đa các chi tiêu mà vẫn hụt mất hơn 300 đồng, nên đành từ gã để về chỗ mới rẻ hơn, thuận tiện hơn cho các Anh Chị Em tại Oakland. Và chúng ta đóng đô ở Holy Redeemer hơn 10 năm. Có một khoảng thời gian mỗi năm chúng ta gồng tới 2 khóa, nhưng rồi đuối lùn, thờ không nổi nên rút lại còn 1 khóa mỗi năm. Trong khóa, Cha Minh cũng từ từ trao ra, một vài

cặp đã phụ trách đề tài trong khóa. Rồi trường Nội Dung được thành lập với Cha Hoàng Tiến Đoàn và gần 30 cặp Anh Chi Em tham dự. Cho tới năm 2004, Miền Bắc Cali đã có thể tự túc 100% về tổ chức và nội dung của khóa.

Trong suốt 15 năm, Chương Trình thuộc miền Bắc Cali. đã được các Linh Mục thay nhau hướng dẫn trong vai trò Linh Hưởng cho Chương Trình. San Jose có Cha Thư, Cha Trọng, Cha Chính, Cha Hảo, Cha Tường. Sacramento có Cha Hoan. Fresno

có Cha Hoán. Stocton có Cha Vinh rồi Cha Tuấn, Oakland có Cha Thương, rồi Cha Đường. San Francisco có Cha Trọng. Riêng có một Vị, trong Giáo Xứ của Cha không có Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân, giáo dân của Cha cũng chưa có ai tham dự khóa Thăng Tiến cả, nhưng rất quan tâm tới các gia đình, nên những năm gần đây, các khóa học không thể vắng bóng Ngài được là Cha Nguyễn Xuân Hương, mỗi lúc nhớ tới Cha Hương, trong lòng tôi lại hiện lên câu: "I Love you, Father Joe".

Các Ban Điều Hành cũng đã được Đại Diện bởi các Anh Chị Truyền & Chinh, Thịnh & Thu, Sáng & Hoàng của Oakland, Anh Chị Hùng & Bình của Fresno. Anh Chị Huấn & Lành của Stocton. Anh Chị Viên & Hường của San Francisco. Anh Chị Trường & Châu của Sacramento. Công & Tâm, Anh Chị Phò & Nga, Anh Chị Hoàn & Hằng của San Jose.

Về phương diện tổ chức, lúc đầu chỉ có San Jose. Từ khóa 19 Chương Trình có thêm các Anh Chị Em từ Oakland, rồi San Francisco, Stocton, Sacramento, Fresno. Sự nối kết chặt chẽ trong tình thân thương, Anh Chị Em đã quyết định thành lập hệ thống Miền để liên lạc và hỗ trợ lẫn nhau. Qua tổ chức Miền, Anh Chị Em có gì cũng gọi nhau, vui cũng gọi, buồn cũng gọi, chẳng vui, chẳng buồn cũng gọi. Hết tới khóa là xúm nhau vào làm, bất kể thuộc Giáo Phận nào. Sống với nhau không cần biết Anh Chị đó ở đâu, chỉ cần biết Thăng Tiến

Hôn Nhân là một mà thôi. Rồi thời gian qua đi, mọi sự cũng đều mệt mỏi theo gánh nặng của nền kinh tế khó khăn, và tuổi đời chồng chất trên đôi vai nên mọi liên lạc cũng thưa dần đi. Thời gian đó, mỗi năm Anh Chị Em lại tổ chức Tỉnh Tâm ở một khác nhau để mọi người có cơ hội đến thăm "nhà" nhau, năm đầu tiên tại Oakland, sau đó xoay tua, năm thì Sacramento, năm ở Stocton, có năm ở San Jose, San Francisco.

Riêng Giáo Phận San Jose, nơi mà đời sống hôn nhân của chúng tôi được trưởng thành hơn qua sự trưởng thành của Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình, nơi đó với chúng tôi đã có

nhiều kỷ niệm nhất. Từ những bờ ngõ của buổi ban đầu cho tới năm 2005 chúng tôi di cư về miền mưa gió Oregon, nơi chốn Công & Tâm gọi là vùng Kinh Tế Mới. Từ ngày đầu, San Jose chỉ có 14 cặp rưỡi cho tới ngày con số lên tới 500 cặp, Chương Trình tại San Jose đã trải qua bao thăng trầm. Từ những thuở Cha Minh mỗi năm đều có những thay đổi, cho tới lúc kiện toàn nền tảng của Chương Trình với 27 cuốn sách của Cha. Từ những Ban Điều Hành lúc đầu vừa làm vừa học, vừa dòm Cha Minh coi có gì mới không, tới những Anh Chị Em trong các Ban Điều Hành sau này, không những chỉ siêng, mà còn chuyên nữa. Lê lết với nhau và với Chương Trình từ ngày đầu của khóa 15 cho tới bây giờ còn lại là Thọ & Oanh, Hoàn & Hằng, Chàng & Diên và Công & Tâm, tiếp đó là các Anh Chị Em tham dự các khóa sau này và vẫn còn tiếp nối. Những bước thăng trầm của Chương Trình đã cùng song hành với bước thời gian đi qua. Tuy là Thăng

Tiến, nhưng cũng có lúc đã trầm, cũng có những khó khăn, có những thắc mắc về nhau, nhưng rồi những áng mây xám đó cũng trôi qua nhanh, để lại cho Chương Trình những ngày nắng ấm, những nụ cười thân thương, cởi mở.

Trong suốt những năm chúng tôi làm việc với Anh Chị Em trong Ban Điều Hành, có một vấn đề nhức nhối không sao giải quyết được, là mỗi kỳ Song Nguyên vào tháng Tư là hội trường vắng như chùa Bà Đanh (không biết chùa Bà Đanh ở đâu và có vắng thật không, nhưng nghe vậy, mình cũng nói vậy), nguyên do là cứ vào Song Nguyên tháng Tư năm chẵn là Chương Trình có bầu...cử. Chúng tôi vẫn gọi đùa là tháng Tư đen, chẳng bù với những kỳ Song Nguyên khác có Frère An Phong hay Cha Hảo, Cha Đức, hoặc các chuyên gia khác như Bác Sĩ Oánh, Luật Sư Trác v.v..., hội trường đông nghẹt. Suốt 10 năm vật vã với việc bầu hay không bầu, nên tới năm 2002, Anh Chị Em đồng ý với nhau 4 năm mới bầu một lần, và từ đó Anh Chị Hoàn & Hằng dính luôn bốn năm mới có bầu lại.

Với San Jose, bầu thì không thích, nhưng Camping thì hết cần, năm nào tổ chức cũng vào con số thường là trên 200 người tham gia, có năm lên đến gần 400. Ra rừng sống với nhau hai ngày, cùng ăn cùng cười và lều ai người ấy ngủ, miệng ai người đó ngáy. Tôi còn nhớ năm 1996 camping tại San Antonio Lake, gặp đúng kỳ nóng, nên bà con không ai dám ở trong lều mà cứ lang thang trên con lộ giữa trại, hình ảnh giống hệt mấy trại tị nạn ngày xưa, tới thứ Bảy, bao nhiêu trò chơi đã được chuẩn bị chu đáo đều dẹp hết, phe ta xuống hồ ngâm nước cho mát, thế mà ngâm từ sáng tới chiều vẫn còn thấy nóng, và suốt 10 năm qua đi, Anh Chị Em khi nghe nói tới San Antonio Lake vẫn cảm thấy đổ mồ hôi.

Đồng thời, với khóa căn bản được tổ chức mỗi năm, Anh Chị Em lấy ngày nghỉ, lặn lội lên giúp khóa, những năm còn ở Holy Redeemer, Anh Chị

Em ta phải lo làm bếp lấy, những năm đầu là Anh Chị Tân & Quyên, rồi tới Anh Chị Đại & Hòa, Hải & Nga, Trường & Hương làm đầu bếp, khóa nào cũng cho ăn ngon mà rẻ, tôi vẫn nhớ ngay của vào bếp có tờ giấy in hàng chữ; “Không phận sự xin miễn vào”, và phía bên trong cửa cũng có một tờ giấy với hàng chữ: “Có phận sự xin miễn ra”. Tờ giấy nhỏ và đơn sơ nhưng nó nói lên được sự thân thương của các Anh Chị lo ẩm thực, tuy cực nhưng vẫn tươi. Cũng thời gian đó, khóa 19 được tổ chức nhưng chưa chuẩn bị kịp ban ẩm thực, thành ra Anh Chị Em phải đặt đồ ăn từ San Jose, gần tới bữa là có một vài Anh Chị lái xe về chở, có bữa canh đã đổ ra ứt cả nệm xe, cũng trong khóa đó, nhà tôi

phụ trách nồi cháo cho Anh Chị Em ăn đêm, nồi cháo thì to mà tay lại đau, quậy không đều được, nên nồi cháo bị khê, thế mà rồi cũng hết.

Vào những năm sau tại St Francis Center vì phải ăn đồ ăn của nhà Dòng nấu và thời gian ăn có đúng một tiếng đồng hồ, nên Ca Đoàn Lung Tung Beng phải chia ca để hát giúp vui, một ca ăn thì một ca hát, rồi đổi nhau cho kịp giờ. Nhóm ăn trước nhiều khi phải nuốt vội nuốt vàng, nuốt không được cũng phải trợn mắt lên mà nuốt cho lệ để còn thay ca. Nhóm ăn sau cũng phải vội vàng vơ vét cho nhanh kéo nhà bếp họ dọn mát. Đặc biệt với Ca Đoàn Lung Tung Beng, tiêu chuẩn chọn ca viên không đòi hỏi biết nhạc lý, không đòi hỏi phải hát hay, nhưng đòi hỏi phải hát to.

Những ban khác cũng không kém sự mệt nhọc, nào tiếp tân, khánh tiết, phụng vụ đến hoa thiêng, hoa tươi. Nói tới hoa tươi không thể nào không nhắc tới Chị Nữ, trường kỳ kháng chiến với những nhánh hoa, năm này qua năm khác, người tuy nhỏ nhắn nhưng miệng không nhỏ, giọng Chị nói đã nhanh, nhưng Chi làm hoa còn nhanh hơn. Một người khác tương phản với Chi Nữ, Anh này to hơn nên có biệt danh Ngọc mập, (Anh Chị Ngọc & Cơ) có một năm Anh Chị làm trưởng phòng Song Nguyên, trong phòng Song Nguyên khi Cha Minh đang hướng dẫn khóa sinh tới phần

Cha muốn mọi người trầm lắng xuống để nhìn lại mình thì Anh Ngọc bắt đầu ngáy thật to và thật say sưa.

Kỷ niệm của chúng tôi về Chương Trình có thật nhiều, và là những kỷ niệm khó quên, những hình ảnh lom khom nhặt một cọng rác, hay tất tả trong việc chuẩn bị, hình ảnh của Anh Chị Hoàn & Hằng suốt 10 năm cặm cụi lo tổ chức khóa học, hình ảnh hiền hòa của Cha già Tôn lên giúp khóa hai ngày, về nhà Ngải đau hai tuần vì lội mưa với mọi người trong khóa.

Mỗi khóa, chúng ta đều có Tiệc Cana, mỗi lần Tiệc Cana là có rượu, có bánh. Một lần Anh Vinh (Vinh & Vân) có trách nhiệm bưng ổ bánh từ nhà bếp xuống phòng Cana, vì ổ bánh lớn hơn người Anh, nên che mất quãng đường trước mặt làm anh vấp té, cả buổi tiệc chỉ trông vào chiếc bánh, Anh Vinh cũng biết như thế nên Anh đã hy sinh thân mình để cứu chiếc bánh, có lẽ Anh nghĩ thà bể đầu Vinh còn hơn là bể chiếc bánh!

15 năm qua đi, đã có nhiều tiếng cười hơn trong các gia đình, có các cặp vợ chồng đã thấy được cuộc sống hôn nhân có ý nghĩa hơn. Trong các gia đình đó, những đứa con đã thấy hạnh phúc hơn khi cha mẹ thương yêu nhau. Niềm vui trong Chương Trình là thế đó, Anh Chị Em không chỉ vui khi thấy Chương Trình ngày càng đông, mà còn vui hơn khi thấy các gia đình khác ngày càng hạnh phúc. Với Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình, ngày cưới là một ngày quan trọng, nhưng giữ được những hình ảnh đó, và những lời hứa trong lễ cưới còn quan trọng hơn, nên những ngày kỷ niệm thành hôn khó có thể bỏ quên được. Có những Anh Chị không tổ chức kỷ niệm ngày cưới, thì Liên Gia tổ chức, ngày vui của một cặp chính là ngày vui của toàn thể. Có Liên Gia hề có kỷ niệm cặp nào trong Liên Gia cũng kêu chúng tôi dự, có Liên Gia hề có nhậu là kêu, có Liên Gia chỉ kêu chúng tôi khi Anh Chị Em tổ chức đi camping, cũng có Liên Gia chỉ kêu chúng tôi khi có “nhà cháy”. Những kỷ niệm thân thương là thế đấy.

Anh Chị Em trong Chương Trình không chỉ vui với nhau, mà còn phải lo cho chính hạnh phúc của mình và hạnh phúc của Anh Chị Em. Buồn khi thấy vợ chồng bạn mình không thuận hòa, và càng buồn hơn khi nhìn thấy Anh Chị Em của mình không giữ được niềm hạnh phúc gia đình của họ, những đở

vỡ của bạn bè cũng chính là những đau khổ của mình. Những hình ảnh mà không bao giờ chúng tôi quên được khi có một gia đình đang trong lúc căng thẳng, Anh Chi Em trong Liên Gia, nhiều khi cả Chương Trình được “báo động” và rồi có hai công tác phải được thực hiện ngay, là cầu nguyện và nâng đỡ tinh thần họ.

Từ năm 1991 khi Chương Trình được thành lập tại San Jose đã có những kết quả tốt, nhưng cũng có những Anh Chị Em kém may mắn hơn, họ đã không giữ được niềm mơ ước của họ là hạnh phúc gia đình. Mỗi lần nghĩ tới những Anh Chị đó, tôi thấy lòng rưng rưng, mình cũng có những khó khăn, nhưng còn may mắn hơn họ. Rồi nghĩ tới những người đã ra đi, Bác Sắc, Đệ & Trang, Anh Hưng, tôi vẫn thấy đâu đây hình ảnh của họ, Bác Sắc tham gia Chương Trình khi tuổi đã cao, hình ảnh Bác với những lần Bác gái dìu Bác chống gậy đi họp Liên Gia hay dự những buổi Song Nguyên chính là gương sáng cho các gia đình trẻ và con cháu Bác. Đệ & Trang là những đứa em kém may mắn với những giọt nước mắt như còn đọng trên vai áo chúng tôi. Và người bạn của chúng tôi, Anh Phạm Phúc Hưng, người bạn mà chúng tôi luôn mến và phục từ 20 năm về trước.

Ngồi viết lại những truyện của 15 năm qua, có những điều tôi thấy vẫn còn rõ như mới xảy ra hôm qua. Nhưng cũng có những điều tôi cảm thấy mơ hồ, nó nhẹ nhẹ, lảng lảng như truyện xảy ra không có thật, những tình cảm chân thành và đầy thân thương. Những điều xảy ra quá đẹp, để tôi không tin là nó chỉ xảy ra ngày hôm qua, và rồi chấm dứt. Những điều tốt đẹp không thể chỉ có trong quá khứ, nó còn phải xảy ra hôm nay và ngày mai nữa, nên tôi không gọi đó là những kỷ niệm, mà gọi đó là mối duyên Thăng Tiến, có khởi đầu, có tiếp nối và không chấm dứt.

